

מאמרי השבוע
ל' חשון - ד' כסליו
התשפ"ה

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

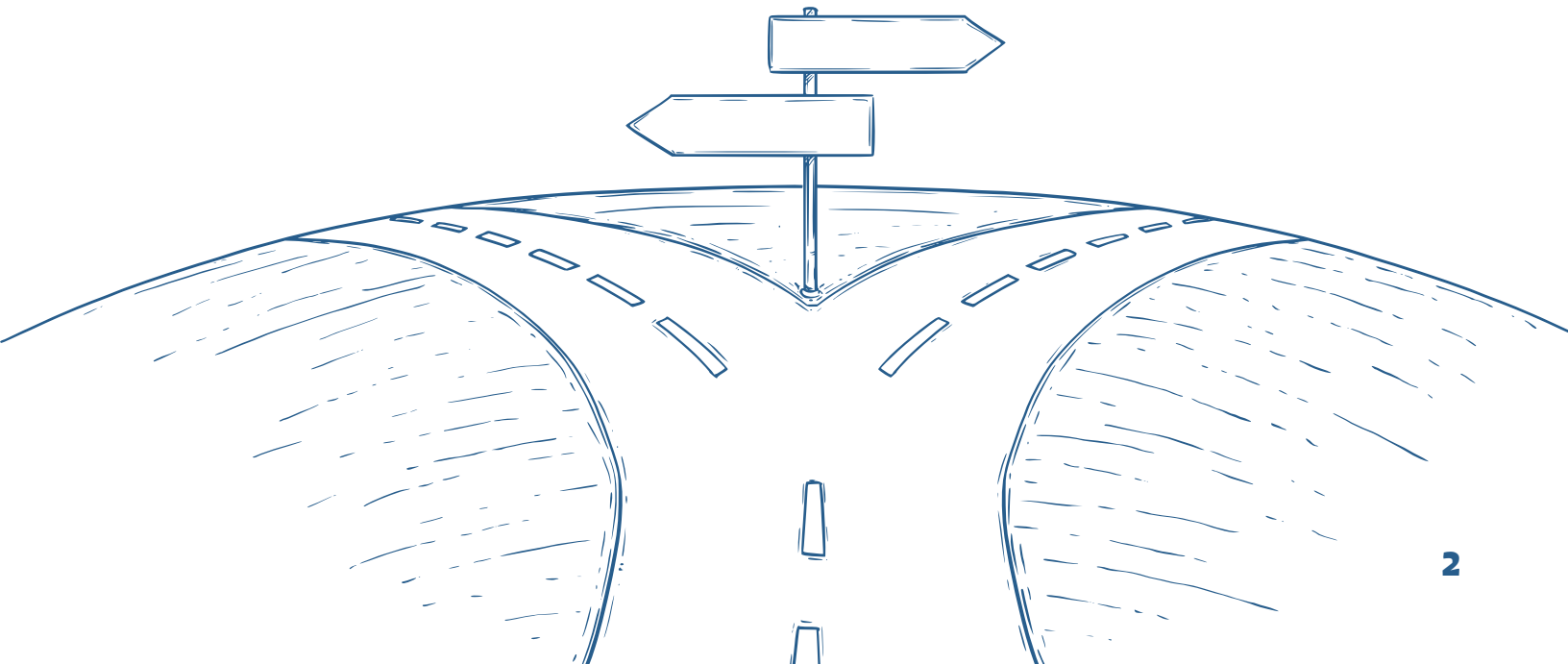
לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-12 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם כזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראלים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: office@solelim-derech.co.il

תוכן עניינים

4	<u>על התמימות</u>	א
7	<u>"עסקה עכשיו" – שתי מילים תמימות, או אשליה מסוכנת?</u>	ב
10	<u>הפנאטיות של חסרי השורשים</u>	ג
13	<u>סודותיו האכזריים של הדיפ-סטייט</u>	ד
17	<u>הקרב על התודעה</u>	ה

על התמימות

איתי אסמן

א. חשיבות התמימות

מידת התמימות חשובה מאוד בבניין אישיותו של האדם, והיא קיימת בעיקר בגיל הילדות. **תום הילדות הוא אוצר שיש לשמור עליו מכל משמר בתחילת חייו של הילד, כדי שלא לחשוף אותו לרוע שבעולם.** אך כמובן, דרוש גם שכל ישר ומאוזן המזהיר שלא לתת אמון בזרים ולדעת להישמר מרע שהילד עלול לפגוש.

מידת התמימות חשובה גם במעגל המשפחתי. בן צריך לתת אמון בהוריו, איש באשתו וכו'. וכמובן - "תמים תהיה עם ה' אלוהיך".

אך ברגע שהדברים מגיעים למעגלים רחבים יותר וככל שהאדם מתבגר, נוסף לתמימות הוא צריך גם להפעיל את שכלו.

לדוגמה: כשאדם הולך לשוק עליו להיות מודע ל"חוקי השוק". שם לא אומרים "תאמין בכוונות הטובות שלו". או כאשר אנחנו קונים ממישהו רכב או דירה יד שנייה, אנחנו לא אומרים "הוא מאמין בטוב בדרך שלו", אלא אנחנו בודקים ועושים השתדלות עד כמה שאנחנו יכולים.

אז מדוע כשהדברים נוגעים לסוגיות ציבוריות יש כל כך הרבה אנשים תמימים הנופלים בפח?

ב. ההבנה שצריך להישמר מהרע

ביהדות נכתבו הרבה ספרי מוסר. אחד המרכזיים שבהם הוא ספר משלי, שנכתב על ידי שלמה המלך. הספר מלא בחשיבותה של ההכרה שיש גם דרכי הטעיה. לא רק מחוץ לאדם, אלא בתוכו פנימה. **אדם צריך לדעת שיש לו תאוות ויצרים שגורמים לו לקבל החלטות שאינן מושכלות. בנוסף לכך יש לפעמים חברים ואנשים שמסיתים אותו לעשות מעשים רעים בלא שיבחין בכך.** לכן חשוב ללמוד ספרי מוסר כל החיים כדי לדעת להישמר מהרע שקיים באדם ומחוצה לו.

ושוב נשאלת השאלה - איך אנשים שלומדים מוסר, מצטרפים בתמימות לכל מיני מיזמים המקדמים אג'נדות הפוכות מתפיסת עולמם? יש לזה כמה סיבות ואמנה כאן רק חלק מהן:

ג. מדוע התמימים לא מבחינים ברע?

1. **בגלל ה'פוסטמודרניזם'** - מצב שבו אין הגדרות של טוב ורע, וכל אחד יכול לומר שהוא עושה דבר טוב כשבעצם זה דבר רע. האנשים התמימים שומעים אנשים פוסטמודרניסטיים שלא מאמינים באמת ושקר, טוב ורע, המספרים לעצמם שהם פועלים למען הטוב - ומאמינים להם. הם טוענים: "מדוע שישקר לי?", אבל הפוסטמודרניסט לא משקר להם, פשוט אין לו אבחנות מוסריות של טוב ורע.

איך אנשים שלומדים מוסר, מצטרפים בתמימות לכל מיני מיזמים המקדמים אג'נדות הפוכות מתפיסת עולמם?

”
**נוהגים
 לתקוף את
 החרדים
 בטענה
 שהרצונות
 שלהם
 אגואיסטיים
 ולא
 אידאליסטיים**

2. **העולם התרבותי שלנו מושפע מאוד מפילוסופים ופילוסופיה, בעיקר מדינית. כולנו מושפעים מפילוסופים בהווה ובעבר, גם בלי ללמוד אותם. כמו דג החי באקווריום בלי לשים לב למים שאופפים אותו, זה נראה לו המובן מאליו.**

אחד הפילוסופים המשמעותיים שאנו מושפעים מהם הוא ז'אן ז'אק רוסו, שהחל את עידן הנאורות. רוסו טען (בניגוד לתורה) שיצר לב האדם טוב מטבעו, ומי שמשחית אותו הם מוסדות החברה והמדינה. הוא קרא לאדם האידאלי "הפרא האציל", וטען שהמידות הרעות - כמו הגאווה והאגואיזם - הן תוצר של החברה: הכל בגלל התרבות שהורסת את האדם. הפתרון של רוסו ל'בעיה' הזו (שהוא המציא) הוא 'האמנה החברתית'. **לאמיתו של דבר מטרתו הייתה לנתק את האדם מכבלי המסורת** (על כך נרחיב בפעם אחרת).

מכל מקום, **רוסו טען שלכל בני האדם יש כוונות טובות מטבעם, והעלים לחלוטין את עולם היצרים והרוע הקיים באדם. לכן כשאתם שומעים מישהו שמדקלם את הסיסמאות האלו שכולם רוצים טוב - הוא מושפע מרוסו מבלי שהוא יודע על כך.**

מה שמפתיע הוא, שאותם אנשים שטוענים כך על החילונים למשל, נוהגים לתקוף את החרדים בטענה שהרצונות שלהם אגואיסטיים ולא אידאליסטיים כמו של החילונים בעלי הכוונות הטובות. לפי מחשבתם, הנוצרת מתוך עבדות לאליטה, החילוניים רוצים רק לתקן ולהוסיף טוב.

3. **חוסר הכרת מניפולציות - אנשים תמימים אינם מודעים לקומבינות ולמניפולציות. גם המוכר בשוק יכול לרמות אותם. על אחת כמה וכמה בסוגיות מדיניות, ובמציאות שבה ארגוני חברה אזרחית משתמשים ב'תעשיית החמלה' ומנצלים את הלב הטוב של התמימים שכואב להם סבלם של אנשים פרטיים, ובכך פועלים כדי לשנות את צביון המדינה. הם לא חושפים את התוכנית הסופית, אלא רק מבקשים מהם לבוא, להתפלל, להפגין על עוולות מוסריות נקודתיות, וההקשר הרחב מוסתר. המילים הכי חזקות בתעשייה הזו כיום הן 'אחדות' ו'שיח'.**

4. **חוסר הבנת ההשלכות** - לאנשים תמימים אין פנאי או יכולת להיכנס לעובי הקורה ולהבין את המשמעויות של האירועים שרותמים אותם אליהם. הם לא יקראו מחקרים ולא את הדעה המנוגדת, ולפעמים מרוב כעס הם גם לא רוצים לשמוע. כמו שכתב עיתונאי דתי לאחרונה: "יש רגעים בחיים שאתה צריך לבחור במעשה המוסרי והערכי הנכון, גם אם המעשה הזה עלול לשרת את היריב הפוליטי שלך". כלומר, לדבריו לפעמים צריך לעשות מעשה מוסרי נכון נטול הקשר, גם אם ההשלכות שלו רעות. **לפעמים אנשים תמימים הם טהרניים ומדברים בסיסמאות מופשטות, אך בפועל, גם המעשה הנכון הנקודתי שלהם לא מתממש.**

5. **אנשים תמימים מאמינים לכל הבטחה - משום שלדעתם האדם הנמצא מולם הוא טוב (כמוהם בדיוק), אז מן הסתם הוא יעמוד בדיבורו. התנהלות נאיבית זו לא באה לידי ביטוי בחייהם האישיים בחתימה על חוזה לרכישת דירה, או אפילו בכתובה שהבעל מתחייב לאשתו, אלא רק בסוגיות ציבוריות ומדיניות.**

כך, לדוגמה, האמינו ללא סייג וביקורת לרמטכ"ל אייזנקוט שביקש מרבנים לחתום על פקודת השירות המשותף והבטיח להם שלא ישלב לוחמות ביחידות המתמרנות, ובימים אלו מכניסים לוחמות אפילו לסיירת מטכ"ל (התהליך החל בתקופתו).

האם הרמטכ"ל שיקר להם ביודעין? יכול להיות שהוא בעצמו היה תמים, יכול להיות שהוא הבטיח בלי שידע מה יקרה בעתיד, יכול להיות שהם חשבו שהוא מקשיב רק להם בזמן שהוא הקשיב במקביל גם לארגוני פמיניזם רדיקלי. וכן, יכול להיות שהוא שיקר ומרח אותם כדי שלא יתנגדו. בסוגיות ציבוריות המציאות מאוד מורכבת ומסובכת. שמעתי לא מעט פעמים רב האומר: "דיברתי עם הרמטכ"ל והוא הבטיח לי", "דיברתי עם ראש השב"כ והוא ביקש ממני לחתום על מכתב", "דיברתי עם שר פלוני והוא הסביר לי הכל".

שיח עם פקיד ציבור או גורם פוליטי הוא תמיד מנקודת מבטו בלבד, ואינו יכול בשום אופן לסכם את כל הסוגיה. **אנשים תמימים חושבים שאחרי שיחה שלהם עם גורם בכיר הם יודעים הכל, כי הוא אמר להם שהוא חשף אותם לחומר מסווג שאין בלתו, וזה מאוד מרשים.** יש עוד סיבות לכך שאנשים תמימים מקדמים אג'נדות הפוכות מאלה שלהם, אבל נסתפק כרגע באלו.

ד. אנשים תמימים הם 'שימושיים'

אפשר להשתמש בהם בקלות, ולא צריך לשלם להם כי הם עושים את העבודה בחינם ומתוך אידיאל גדול ולברחב.

אנשים תמימים מתומרנים. אפשר בכל חודש לרתום אותם לקמפיין אחר - פעם זו ממשלת אחדות ולאחר מכן זו ממשלת המשרתים בלי החרדים. הכל מתעצב כמו פלסטלינה.

אנשים תמימים לא באמת מאמינים בכוונות הטובות של כולם. אם מישהו יגיד להם שיש אנשים עם כוונות רעות, הם מיד יכעסו עליו ויגידו לו שיש לו עין רעה. כי לפי רוסו, כולם טובים חוץ ממי שהורס את התיאוריה הנאיבית, שהוא האדם הרע וצריך למחות נגדו ולחשוך במניעים שלו.

לסיכום: תנו אמון במשפחה ובחברים הקרובים שלכם. וכשאתם בוחרים לקחת חלק בסוגיות ציבוריות, אל תהיו תמימים, תלמדו את מפת האינטרסים, תבדקו מי מממן את הארגון, מה התוכנית הסופית שלו, מהן ההשלכות של הפעולות שלו, איזה עולם רעיוני הוא מייצג, האם זה תואם את האג'נדה שלכם ועוד. ואחרי שעשיתם השתדלות, בדיקה וחקירה שכלית עד מקום שידכם מגעת - עשו טובה, בדקו שוב. **וזכרו, גם למי שמזהיר מהרע יש כוונות טובות.**

אנשים תמימים מתומרנים. אפשר בכל חודש לרתום אותם לקמפיין אחר, הכל מתעצב כמו פלסטלינה

"עסקה עכשיו" - שתי מילים תמימות, או אשליה מסוכנת?

דוד שריקי

לאורך השנה האחרונה התוודענו כולנו לסיסמה "עסקה עכשיו".

שתי מילים, לכאורה תמימות, שמצליחות להסעיר את הרחוב הישראלי. האם מדובר רק במילים תמימות? או שמא הן כלי מתוחכם, חלק ממסע מאורגן שמטרתו לפלג, להסיט את הדיון הציבורי ולעורר כעס ושנאה?

הסיסמה הזאת לא רק מטעה - היא מסוכנת. היא מייצרת מצג-שווא, כאילו יש עסקה ממשית הממתינה מעבר לפינה, ומדינת ישראל היא זו שמונעת אותה בכוונה. זהו שקר בוטה.

הסיסמה הזו מסמנת צד אחד כ"צודק ואכפתי" וצד אחר כ"מפקיר וחסר מצפון". דיכוטומיה שקרית כזו מפלגת את העם, מחלישה את החברה שלנו ומסכנת את החטופים עצמם.

אפילו ראש השב"כ, רונן בר, הזהיר שמחאות כאלו, המתודלקות בסיסמאות ריקות מתוכן, רק מעלות את "מחיר החטופים" ופוגעות במאמצים להשבתם. מעבר לכך, יש כאן מי שמנסה לצייר את ממשלת ישראל כמי שמתנהלת בחוסר תום לב, כאילו היא תוקעת מקלות בגלגלי המשא ומתן.

והמציאות? בדיוק ההפך. כל המתווכות הבינלאומיות שבות ומדגישות: ישראל מתנהלת באופן אחראי, נחוש ורגיש - אבל יש מי שבוחר להתעלם מהעובדות לטובת קמפיין פוליטי ציני.

יאיר לפיד הצהיר לאחרונה, באחד השלבים של המשא ומתן, כי על ראש הממשלה "להגיד למשלחת המשא ומתן שהיא לא חוזרת בלי עסקה". לכאורה, אמירה נחושה ואפילו מכוננת, אך בפועל אלו רק מילים נבובות, שמעכבות את הפתרון ומסכנות את החטופים.

הקריאה הזו, כמו הסיסמה "עסקה עכשיו", אינה מציעה פתרון אמיתי אלא מציבה מכשול נוסף בדרך לשחרורם.

הדרישה הבלתי מתפשרת ל"עסקה עכשיו" שוללת למעשה את הלגיטימציה של מדינת ישראל לנהל משא ומתן מתוך שיקול דעת ואחריות.

היא יוצרת כאוס בדמות דרישה בלתי אפשרית של "עכשיו", כאילו הפתרון תלוי רק בהחלטה מיידית של הממשלה. גישה כזו אינה רק מטעה - היא פוגעת באמון הציבור, מרחיקה את תהליכי המשא-ומתן האמיתיים, ואף מסכנת חיים.

”
שמא הן
כלי
מתוחכם,
חלק
ממסע
מאורגן
שמטרתו
לפלג,
להסיט את
הדיון
הציבורי
ולעורר
כעס
ושנאה?

השפעת הסיסמאות על דעת הקהל

לקח מהעבר: היסטורית, סיסמאות מניפולטיביות פעלו פעמים רבות ככלי לזריעת פילוג והטיית דעת הקהל. לדוגמה, בתקופות של משבר כלכלי או מלחמה, מסרים פשטניים שימשו להעצמת תחושת חוסר אמון בין קהלים שונים. בארצות הברית של תקופת ה'ניו-דיל' הופיעו סיסמאות שסימנו קהלים מסוימים כ"בעיתיים", מה שהוביל לתקופות של מתיחות חברתית מוגברת. בישראל, המאופיינת במצב חברתי מורכב, הסכנה מכפלת: סיסמה כמו "עסקה עכשיו" לא רק מעמיקה את השסעים, אלא גם מחבלת בפעולה מאוחדת להשגת המטרה המשותפת.

השלכות מוסריות וחברתיות

כשהציבור מתמקד בסיסמאות פשטניות כמו "עסקה עכשיו", מתפספס הדיון האמיתי על המורכבות והמשמעות של קבלת החלטות במצבים רגישים. הנזק אינו רק אסטרטגי אלא גם מוסרי: משפחות החטופים נאלצות להתמודד עם מסרים הפוגעים ישירות באמון שהן נותנות במערכת, והחברה כולה נחלשת כשהיא מואשמת באופן קולקטיבי במעשים או מחדלים שלא קיימים.

תפקיד התקשורת במניפולציה

יש לשים לב גם לתפקיד המרכזי של התקשורת בהדהוד מסרים כאלו. כאשר הכותרות נשלטות בידי סיסמאות ולא בהתאם לעובדות, הציבור נשאר חשוף לתמונה מעוותת של המציאות. במקום להציג ניתוח מעמיק של המאמצים המושקעים בניהול המשבר, עוסקים במי "צודק" ומי "טועה". התוצאה היא יצירת מציאות מדומיינת, שמרחיקה את הדיון מהמקום שבו ניתן באמת לשפר את המצב.

מה כן אפשר לעשות?

במקום לאפשר לסיסמאות כאלו להשתלט על השיח, עלינו לשנות כיוון. אפשר וצריך להציע חלופות חיוביות שמדגישות את המאמצים המשותפים להשבת החטופים. לדוגמה: קמפיינים המבוססים על אחדות וסולידריות, העשויים לקרב את הציבור למאמץ הלאומי. מסרים כמו "כולנו למענם" או "חוזרים יחד" מראים את האמת הפשוטה - אין כאן צדדים מנוגדים. כולנו באותו צד, וכולנו פועלים למען מטרה אחת.

”
סיסמה כמו
"עסקה
עכשיו" לא
רק מעמיקה
את השסעים,
אלא גם
מחבלת
בפעולה
מאוחדת
להשגת
המטרה
המשותפת

אין כאן
צדדים
מנוגדים.
כולנו
באותו
צד,
וכלנו
פועלים
למען
מטרה
אחת

כולנו רוצים את החטופים בבית. כולנו מתפללים ופועלים למענם

לפני כמה ימים ראיתי שלט ענק ברחוב: "מה עם החטופים?". אחרי רגשי האמפתיה הראשוניים לא יכולתי להפטר מההרגשה שיש כאן ניסיון לזרוע תחושה כאילו מישהו שכח אותם. באמת? טובי בנינו נפצעים ונהרגים בכל יום כדי להשיבם הביתה. מי מעז לטעון שאפשר לשכוח אותם! השלט מפנה האשמה לממשלה וזורע פירוד. הוא לא מבקש לקדם אמפתיה.

מי שהגה את הסיסמה "עסקה עכשיו" ידע בדיוק מה הוא עושה.
זו לא קריאה כנה לפעולה - זו מניפולציה זולה.

היא לא נועדה לקדם את המטרה, אלא לייצר פילוג, להסית ציבור מסוים נגד ציבור אחר ולהחליש את הממשלה. במקום לתמוך ולאחד, היא שואפת לקרוע אותנו מבפנים.

כולנו רוצים את החטופים בבית. כולנו מתפללים ופועלים למענם. אבל סיסמאות כאלו, שמטרתן זריעת כעס ושנאה, אינן מקרבות את היום הזה - הן רק מרחיקות אותו.

במקום ליפול למלכודת של פילוג, הגיע הזמן לבחור באחדות ולצאת נגד מי שפועל להרחקתה, באחריות ובאמץ משותף. כי רק יחד נוכל לנצח.

הפנאטיות של חסרי השורשים

עזרא הימן

א. הליברליזם הוא תנועה מטלטלת. הוא נותן לאדם משהו מאוד משחרר ועוצמתי, עצמאי ומשגשג. אבל הוא בעל אידיאולוגיה רזה. יחד עם יתרונותיו, הוא מרוקן מהאדם דברים כל כך עמוקים וחיוניים כמו משמעות עמוקה וגדולה לחיים, מחויבות, שורשיות, שייכות ויעוד, משהו גדול יותר מעצמך להאמין בו. והדברים האלה, מסתבר, פשוט אי אפשר לחיות בלעדיהם. בשלב כלשהו, בדרך כלל אחרי שהליברליזם כובש עוד פסגה מהממת, הליברל יתחיל להרגיש שרימו אותו, שמהו גדול וחשוב מאוד חסר לו. זה יכול להוליד מצד אחד שיבה גדולה לשורשים שלו. וזה אכן משהו שקורה בעידן פוסט ליברלי.

אבל מי שלא התעורר ולא עשה פרסה לכיוון השורשים שלו, עלול להפוך את הליברליזם עצמו לדת קנאית מאוד. ואז קורה דבר אירוני. אנשים המזדהים כליברלים הופכים לאחרוני הבריונים הקנאים, המנהלים מסע צלב כנגד הזהות והשורשים של עצמם, וכנגד אלה הנושאים אותם, תוך שימוש בשפה ובמעטפת הכי ליברלית כדי לתאר את מעשיהם. והם נבהלים עד עמקי נפשם מתנועת השיבה לזהות ושורשים שמתרחשת לנגד עיניהם.

ב. החברה המערבית כבר ביקרה בכמה סבנים כאלה במאה הקודמת, כשאחרי שיאים של שגשוג ליברלי חלקים מהאליטות במערב שקעו בהערצה לדמויות מאוד אפלות כמו סטאלין, מאו, ואף טרוריסטים איסלאמיסטיים. **אין מי שתיאר זאת במאה ה-20 יותר טוב מאשר ג'ורג' אורוול** ("חיות החיות", "1984"), שהתחיל כסוציאליסט שדאג לרווחת עובדים, וסיים במאבק נגד קבוצות אליטה בשמאל באחת הנבואות הנוקבות וקולעות על ליברלים ההופכים את משנתם לדת קנאית.

הוא כתב למשל לפני כשמונים שנה ("מתחת לאף שלך", הוצאת דביר): "מה אתם משיגים בכך שאתם נפטרים מדברים בסיסיים כמו פטריוטיות ודת? אתם לא נפטרתם בהכרח מהצורך להאמין במשהו... כל הנאמנויות והאמונות הטפלות שנראה שהאינטלקט כבר גירש, יכלו לחזור במהירות במסווה שאין דק ממנו. הקומוניזם של האינטלקטואל האנגלי הוא דבר שדי קל להסביר אותו. זוהי הפטריוטיות של העקור משורש".

מי שעקר עצמו משורשיו מחפש בית פטריוטי חדש, והוא מוצא אותו בלהט להאשים את עמו בכל רוע ולחתור תחת זהותו שלו.

”
הוא מרוקן
מהאדם
דברים כל
כך
עמוקים
וחיוניים
כמו
משמעות
עמוקה
וגדולה

”
אתם לא
נפטרתם
בהכרח
מהצורך
להאמין
במשהו

עוד הוא כתב שם על הנטייה של אליטות בשמאל לנסות "להגן על הדמוקרטיה בשיטות טוטליטריות. אם אוהבים דמוקרטיה, חייבים למחוץ את אויביה... ההגנה על הדמוקרטיה כרוכה (לדעתם) בחיסול כל עצמאות מחשבתית. בטיעון הזה השתמשו כדי להצדיק את הטיהורים ואת ההאשמות השקריות ברוסיה הקומוניסטית". ג'ורג' אורוול לפני 80 שנה, בימים ההם בזמן הזה.

ג. כעת נראה שהחברה המערבית נמצאת כבר 20 שנה במסלול התנגשות כזה, הגורמת לאותו חלק שהפך את הליברליזם שלו לדת קנאית להקצין מאוד, ולהפנות בריונות פוליטית כלפי קבוצות ימין בתוך עמם, תוך הצדקה עצמית שהוא נלחם מלחמת קודש בפאשיזם ודיקטטורה ועוד תיאורים מופלגים שאף פעם אין להם קצה וסוף. כבר היינו שם, לא פעם ולא פעמיים.

אין מה להתפלא שארגוני המחאה, בכירים לשעבר במערכת הבטחון, בכירים בתקשורת, טוענים על כל החלטה של ממשלת הימין במלחמה שהכל נועד אך ורק לצרכים פוליטיים ציניים שליטה. אין אויב, רק אויב מבפנים. המשך המלחמה הוא לשם שליטה. הפסקת האש היא לשם שליטה. וכמובן, כל צעד לכל כיוון נועד בכוונה להרוג את החטופים (וכאן נכנסים שלל סברות כיד הדמיון למה הממשלה רוצה בכוונה להרוג את החטופים).

אין מה להתפלא שהם לא מסוגלים אלא לראות כל צעד ושעל במימוש מדיניות ימין כלי להפיכה משטרית/ביטול הבחירות/עליית משטר של איראן/טיהור אתני/משטר פאשיסטי/גזעני/עליונות יהודית ועוד ועוד.

ואין מה להתפלא על גנרלים לשעבר שפתאום מסתכלים על עמם בבוז ושנאה, ועל האויב בהבנה, ועל המוסר המזויף האנטישמי של האג בהערצה.

משבר הליברליזם, התנועה ההדרגתית חזרה לשורשים וזהות יהודית, הקצנת הליברליזם והפיכתו לדת פרוגרסיבית של מלחמת קודש בכל מי שרואה את הדברים אחרת, מביא אותם אל הקצוות האלה.

הם לא ליברלים. הם כבר הפכו לפטריוטים של העקורים משורש.

ד. אנשים רבים חשבו שהרפורמה המשפטית היא סוגיה ספציפית שניתן לשים בצד ולהמשיך את החיים במסלולם בסוגיות אחרות חשובות ומרכזיות: ניצחון במלחמה, שיפור הבטחון בכל הגזרות, טיפול בפשיעה בחברה הערבית, פיתוח הנגב והגליל, הצמחת הכלכלה ועוד ענייני חברה ורווחה. אך מסתבר שזעקות 'פאשיזם', 'איראן', ועוד כיוצא בזה, הם מהותיים ליחס של הדת הפרוגרסיבית לימין, גם כשמגודים באף. כל החלטה בכל סוגיה מסונפת אוטומטית לרוע עלי אדמות. בכירים במערכת אכיפת החוק עלולים להידרדר למעשים מאוד מסוכנים ואפלים.

הקצנת הליברליזם והפיכתו לדת פרוגרסיבית של מלחמת קודש בכל מי שרואה את הדברים אחרת, מביא אותם אל הקצוות האלה

מי שמדבר על נקיטת צעדים לפיוס המחאה, על הסכמה רחבה, לא מבין את האירוע בו אנו נמצאים. **אין ספק שיש הרבה אנשים במחנה השמאל שלא נדבקו ברוח הזו ואיתם ניתן לייצר דינמיקה אחרת.** אך זה לא יעצור את מסע הצלב של הדת הפרוגרסיבית ונציגיו בעמדות כוח והשפעה בתקשורת, מערכת הבטחון ואכיפת החוק

חלקכם עלולים להיבהל ולראות בדברים האלה תיאור של מבוי סתום. זו לא הכוונה. יתכן וחלק מהאנשים האלה ינסו ליצור משבר חוקתי, להוביל אותנו לכאוס, ולנקוט בגישה של 'תמות נפשי'. אבל צלחנו דברים קשים יותר.

יש כאן תהליך בירור מאוד נוקב בו זהות יהודית צומחת מחדש מתוך משבר הליברליזם. לא נצא מזה נגועים בכל הקללות שהפרוגרסיבים מקללים את זהותם היהודית שורש מחצבתם. **אלא הממלכה תצמח ותגדל, ותהיה לא רק יהודית וציונית, אלא גם משגשגת וחופשית.**

נתפלל שכמה שיותר מהם יתעשתו וישארו עמנו, ינתבו את כוחותיהם וכשרונותיהם לטובה. בשביל זה הם צריכים לא רק להרגיע את נפשם ולהשתחרר מהסחרור הפרוגרסיבי, אלא כנראה להתחבר מחדש אל זהותם אותה הם זנחו ונטשו.

סודותיו האכזריים של הדיפ-סטייט

בן יעקב סבו

לאחרונה אנו עדים לאירועים מטלטלים.
כל אירוע חמור מקודמו.

עוצרים, חוקרים, מבודדים ומענים בעלי תפקידים מוערכים, על כך שהם מבצעים את תפקידם ומשתפים פעולה עם נציגי הציבור להם הם כפופים.

פלדשטיין והנגד שדיברו עם רה"מ נתניהו, נציב בתי הסוהר שדיבר עם השר לביטחון לאומי, מפקד ימ"ר ש"י שחושב אחרת מהשב"כ, ועוד.

התקשורת אפילו לא מסתירה את זה שמבחינתה המעצרים נעשים בצדק בגלל שהחשודים גם משתפים פעולה עם סדר היום הציבורי אותו רוצה לקבוע הרוב היהודי.

לפעמים מרוב שהמציאות כה מופרכת יש לנו נטייה לברוח ממנה ולהכחישה. לכן היום ננסה להבין רק מפי מקורות גלויים עליהם מצהירים ראשי המערכות עצמם, מה הם דרכי הפעולה של אותו 'דיפסטייט' ולאן הוא מכוון את המשך צעדיו.

א. כרמי גילון היה ראש השב"כ בזמן ההתנקשות ברה"מ רבין. הוא ידוע כאדם הבוחש עמוק בסוגיות ציבוריות.

לפני שלוש שנים כתב גילון ספר עלילתי, המתאר את מה שיקרה כאשר הרוב היהודי ינצח בבחירות, ומה תפקידו של השב"כ בעת ההיא. הספר נהיה לרב מכר בקרב אוחזי הכוח במדינה.

נתחיל מתיאור הספר שעל הכריכה:

'סוד אכזר':

"סוד גדול, בלתי נתפס כמעט, ידוע לבכירים ספורים בשב"כ. ראשי הקואליציה החדשה מוכנים לעשות הכול כדי להשתיק את שותפי הסוד. עלילת 'סוד אכזר' מתרחשת בישראל מעט אחרת מזו שאנו חיים בה, מדינה שבה קואליציה הנשלטת בידי המפלגות החרדיות ומפלגת ימין קיצוני משליטה חוקי הלכה על מדינת ישראל ופוגעת בזכויות הדמוקרטיות של האזרחים. השר לביטחון פנים ומפכ"ל המשטרה הוגדרו עד לא מזמן טרוריסטים מסוכנים, אבל עכשיו התהפכו היוצרות, ואנשי השב"כ - חילונים ואנשי הציונות הדתית המתונים - הם המוגדרים כמסוכנים לשלטון, נרדפים על ידי המשטרה ומצויים בסכנת חיים. ממקום מסתור הם פועלים באמצעות לוחמת סייבר כדי לעורר ברשתות החברתיות תנועת התנגדות למדינת הלכה וכדי להשיב את הדמוקרטיה לישראל."

**התקשורת
אפילו לא
מסתירה
את זה
שמבחינתה
המעצרים
נעשים
בצדק**

**לפעמים
מרוב
שהמציאות
כה
מופרכת יש
לנו נטייה
לברוח
ממנה
ולהכחישה**

”
הספר מתאר
עלילה שבה
הרוב היהודי,
המורכב
מציונות-דתית,
מסורתיים,
חרדים,
ויהודים-
לאומיים,
מנצח בבחירות

מהספר אפשר לצרוך מודיעין רב לגבי תפיסת העולם ודרכי הפעולה של הדיפ-סטייט בניסיונו לשמר את הכוח בידי ולהדיר את הרוב היהודי מהמשחק הדמוקרטי.

ב. הספר מתאר עלילה שבה הרוב היהודי, המורכב מציונות-דתית, מסורתיים, חרדים, ויהודים-לאומיים, מנצח בבחירות. בשלב הזה מתחילות להיווצר התארגנויות מחתרטיות הכוללות נשק, עזרי מודיעין, טכנולוגיית סייבר ומידע מסווג המסופקים על ידי אנשי מפתח במערכות המדינה למספר לשעברים במערכות הביטחון, שבשיתוף פעולה עם משפטנים ופרקליטים ואנשים בעלי השפעה אחרים מנסים להפיל את שליחי הציבור הנבחרים של הרוב היהודי.

יש לומר שבספר נציגי הרוב היהודי הם כמובן, איך לא, בני החושך החפצים בדבר אחד בלבד - לקדם מלחמת גוג ומגוג. הם עושים זאת על ידי הטמנת פצצות ויצירת פיגועים המוניים במסגדים, כנסיות ובתי כנסת רפורמיים. המלחמה העולמית שתיווצר תביא לביאת המשיח.

בספר, הדתיים מנצלים את התפילות בבתי הכנסת כדי לתכנן פעולות התנקשות בליברלים. הם 'לומדים' דף יומי כדי לצותת למי שלידם כדי לראות האם הוא מחלל שבת, דבר המוביל למאסר. ראש המשיחיים הוא בכלל הרב הליברלי נטול הזקן שרק מחופש לפלורליסט ומאוחר יותר נחשפת זהותו האמיתית. ברבנות הראשית אוספים מידע פלילי על אנשים. תלמידי ה'הסדר' ואוהדי בית"ר הם מסדר של חיילים נאמנים ואלימים חסרי פניות. תנועת בני עקיבא היא המוסד שבו נוצרים הקשרים הראשוניים מילדות כדי לאפשר את המפכה של מדינת ההלכה.

כדי להוציא מישהו מהכלא מפברקים חוות דעת חפוזה שהוא חולה נפש. מוכר לכם? גילון מתאר באימה ואופל איך הגדילו את המזוזות במשרדי הממשלה ואיך יש תמונה של הרב קוק באחד המשרדים. זקן וכיפות שחורות מקשטות עד פלצות את המסדרונות.

מעבר לבורות הכל-כך עלובה ומרושעת ביהדות, איך אדם נורמלי יכול בכלל להסתכל על תלמידי ההסדר המנומסים והמסורים ולהגיד שהם רוצים מלחמת גוג ומגוג, ועוד בזמן שרוצים לתת לפלסטינים מדינה חמושה?

ג. ומה הפתרון של גילון לפלונטר?

גילון מתווה מציאות שבה בכירים מהשב"כ, מחיל המודיעין ומהיחידות המיוחדות הצליחו בכוונה תחילה להשאיר את יחידותיהם ואגפיהם נקיים מדתיים ומחרדים, וכך בנו אותן כשמורות טבע שביום פקודה הצליחו לבצע הפיכה צבאית-בטחונית.

ראש השב"כ הליברלי נשאר בכוח בתפקידו כדי שלא יוחלף באחר, שמא יהיה משיחי. במסע חובק עולם, בשיתוף פעולה עם בכירי מחלקת ביטחון ליברלים באמריקה, הם יוצרים רשת מחתרית כדי לנצח את נציגי הציבור של העם היושב בציון.

'המחלקה היהודית' בשב"כ, הנשמרת בספר במידור מיוחד מכל גורם מדיני או מכל אדם דתי, היא זאת שבסוף מצילה את המצב ומצליחה לעצור סופית את השרים, חוטפת אותם באישון לילה בנשקים שלופים תוך נטרול המאבטחים, משם לחדרי חקירות ולאולמות משפט.

בסופו של דבר, לפי הספר, הם מקימים ממשלת ריפוי עם הערבים ובלי הציונות הדתית והחרדים האשכנזים.

ד. כמובן שאין פה התיימרות להקיף את כל הספר 'החשוב' הזה. כרמי גילון, ראש המשטרה החשאית, שגריר וראש מועצה לשעבר, הוא בשר מבשרו של הדיפ-סטייט, לא אדם מהשוליים, שהתווה לנו לפני שלוש שנים תוכנית אופרטיבית במלואה, כמו, להבדיל אלף אלפי הבדלות, אמנת חמאס המספרת בדייקנות מצמררת את תוכניותיה לכל הרוצה לשמוע.

בשנה האחרונה חקרו, הלכו אימים וניסו להפליל פה אנשים רבים שלא התיישרו עם המערכת. החל בלוחמים אמיצים בעיצומה של שמחת תורה וכלה במשרתי ציבור ובעלי תפקיד מוערכים ומצטיינים, כגון אלי פלדשטיין והנגד שעשו מעשה הנגדת מ-8200 והעבירו חששותיהם ישירות לראש המדינה רה"מ נתניהו, וכגון נציב שירות בתי הסוהר רב-גונדר קובי יעקבי על ששיתף פעולה עם השר לביטחון פנים הממונה עליו, וכגון נצ"מ אבישי מועלם שהחליט שהוא נלחם בערבים ולא ביהודים המתישבים, דבר שלא התיישר עם אג'נדת המחלקה היהודית וראש השב"כ.

**בשנה האחרונה חקרו, הלכו אימים
וניסו להפליל פה אנשים רבים שלא
התיישרו עם המערכת**

על כולם מעידים רבים רבים מפקודיהם שהם בעלי תפקיד מצוינים לעילא ולעילא.

סיכום

בתקופה האחרונה החרף המאבק.

בוקר בוקר קוראים בתקשורת לשב"כ להפיל את הממשלה, ובערב מאשימים שליחי ציבור ב'תיאוריות קונספירציה כנגד גוף ממלכתי'.

עירית לינור נוהגת להגיד שההבדל בין ימין לשמאל מצויה בתשובה לשאלה 'ממי אתה יותר מפחד, מערבים או מיהודים?'

מתי נביט למציאות בעיניים?

להתפרקות המדינה בכוונת מכוון, על ידי בכירים רבי עוצמה בגופי הביטחון, עלולות להיות השלכות קשות מאוד לאור האתגרים שלנו מול אויבינו. ראינו את הפרומו לכך בשמחת תורה.

עלינו להציב בהקדם קו אדום פלילי בזה, ולבצע חילופי גברא נמרצים.

זה קיומי.

**בוקר בוקר קוראים בתקשורת לשב"כ
להפיל את הממשלה, ובערב מאשימים
שליחי ציבור ב'תיאוריות קונספירציה
כנגד גוף ממלכתי'**

הקרב על התודעה

אודי בן חמו

העיסוק בחטופים ובבני משפחותיהם אינו קל לאיש, ומחייב רגישות. מיזמים רבים במקומות מגוונים מתקיימים ללא תקשורת ויחסי ציבור, והם מבטאים את הקשר והאחוה עם אחינו ואת התקווה לשובם. **תפילה כידוע היא בין אדם לבוראו, לא בין אדם לתקשורת.**

לפני מספר שנים, בצה"ל, במקום שבו שירתתי, עלתה יוזמה שקציני צה"ל, מ"פים לעתיד, יעסקו בהתנדבות אצל קשישים וניצולי שואה תוך כדי שירותם. לכאורה מרשים ביותר ואף ראוי.

אבל אני התנגדתי.

ובקצרה כך הסברתי:

"דרוש פה ניתוח חד עם איזמל מנתחים. **הרי אינכם שואלים שאלה תיאורטית חסרת הקשר.** ברור שזו מצווה חשובה וחסד גדול לפעול למען רווחתם של זקנים.

השאלה היא אחרת לגמרי.

האם בהקשר התרבותי הרחב הסולד ממלחמות ומעיסוק הכרחי בהרג, וכאשר חסר לנו זמן רב להכשרה ולאמונים, ההתנדבות של קציני צה"ל, הנדרשים להיות לוחמניים, חדים כתער וממוקדים, תסייע להם במשימתם ובחישול אופיים, או אולי דווקא להיפך?

בעולם תרבותי מתוקן, שבו הכלל מקבל ביטוי, השכל גובר על הרגש והמלחמה נתפסת כפעולה ראויה ולא טמאה - ייתכן שהייתי מסכים לכך במידה ובמשורה. **אך במציאותנו התרבותית היום, לא.**

"אני דואג לזקנים ולחסרי יכולת לכל הפחות כמוכם, אין צורך ללמד אותי על חמלה, **אני רק מנסה לראות את התמונה הרחבה באחריות.**" כך הסברתי.

א. שאלה: לעצם הנושא, איך תיתכן בכלל בעיה עם תפילה?

תשובה: הזירה הציבורית, הקהילתית והמשפחתית אינה ניטרלית. **כל פעולה, טובה כשלעצמה, כשהיא יוצאת אל המרחב הציבורי ובעיתוי הספציפי, נבחנת באופן אחר, מורכב הרבה יותר.**

לדוגמה, אמירת תהילים בהשתפכות הנפש יכולה להיות מועילה במקום ובעיתוי אחד, ויכולה להיות מזיקה במקום אחר.

למשל כשמישהו תוקף את בן משפחתך, תן לו אגרוף ופעל בנחישות, אל תמלמל פסוקי תהילים בבכייה ובתחנונים.

תאמרו, "אבל אף אחד לא תוקף את בן משפחתי כרגע?" -

לא נכון. אנחנו במלחמה. **האומה כולה תחת מתקפה מורכבת וקשה על קיומה ויש לכך נגזרות הכרחיות רחבות.**

האם בהקשר התרבותי הרחב הסולד ממלחמות ומעיסוק הכרחי בהרג, ההתנדבות של קציני צה"ל, תסייע להם במשימתם ובחישול אופיים, או אולי דווקא להיפך?

”
**בחשבון
 הציבורי הסמוי
 אנו נותנים כך
 יותר משקל
 לעיסוק
 בפרטים
 היקרים
 והכואבים על
 חשבון הניצחון
 במלחמה**

ב. **בהקשר הלאומי:** במלחמה - הכלל לפני הפרטים, השכל לפני הרגש, ולא מקריבים את העתיד למען ההווה המתעתע. כידוע, כבר שילמנו על כך ביוקר. האומה כולה במלחמה ורק מתוך כך פרטיה.
בהקשר התרבותי: הזירה הציבורית 'נגועה'. האדם הממוצע מושפע מאוד מהתרבות הכללית הסמויה, שאי אפשר למשש אותה אבל היא מאוד נוכחת. התרבות הכללית מייצרת נפשות המושפעות מאוד מפרטיות, רגשות מופרזת ודמיון.
 תשאלו איש שיווק או קולנוע והוא יספר לכם על כך באריכות. כל אומנותו היא ללכוד ללקוח הפוטנציאלי את הנפש בתחכום.
ולכן כל פעולה, אפילו תפילה ציבורית, נתפסת ומשפיעה בהקשר רחב מאוד. בטח אם יש תקשורת ברקע. אנחנו לא עוסקים רק בתפילה עצמה אלא בכל מה שסובב אותה. במי שהשתתף בה ומי שרק שמע עליה. כעת, בעתיד ועוד.

ג. **במלחמה הזו מתקיים מאבק לאומי אדיר על איזה ערך צריך לבלוט יותר. ניצחון מוחלט בצד אחד, ובקצה השני "חטופים עכשיו".**
 להיכן תשייכו את התפילה על החטופים בלבד?
 האם זה מסייע למטרות המלחמה להתממש? אולי עדיף שהתפילה תמוסגר דווקא כך: למען הניצחון, הכרעת האויב והשבת החטופים?

תאמרו, "אנחנו לא עוסקים בזה בכלל, אנו רק מחבקים את החטופים". ראוי מאוד מאוד לסייע, לחבק ולתמוך באחינו בשעתם הקשה. אבל אי אפשר להיות תמימים.
מאחורי הקלעים, בחשבון הציבורי הסמוי אנו נותנים כך יותר משקל לעיסוק בפרטים היקרים והכואבים על חשבון הניצחון במלחמה.

נסו לדמיין מה יקרה לאורך זמן כשנקודת האיזון החדה בין הפרט לכלל והרגש לשכל הולכת ומופרת, כשציבור רחב הנדרש לנחישות ולרוח גבורה עוסק רק בסיפורים פרטיים קורעי לב וקשים ולא בסיפור הגדול של אומה במלחמה.

ד. לאחרונה פורסם שלמטה החטופים מונה אסטרטג חד וחכם האחראי על הציבור הדתי לאומי ככה עובד גוף עתיר ממון ואסטרטגיה. לכל פלח באוכלוסייה מונה אחראי. לכל אחד הם ידברו בשפתו. **כל אחד ימצא את מימוש הערך שמדבר אליו והכל יצטרף לחשבון הכולל שיוגש לכולנו במחיר יקר.**

ה. **בין לגיטימציה לאמפטיה.**

לבני משפחות החטופים מכל הסוגים והמינים יש לנו 100 אחוזי אמפטיה כנים. אבל ממש לא לגיטימציה לפעולה המקדמת עסקה חסרת אחריות ברוח "מטה משפחות החטופים". אני משתדל בחיי לא להיות מהאו"ם. אני בוחר בדרכו האחראית של 'פורום תקוה' ושל צביקה מור הנלחם נגד כל העולם באחריות ובאצילות, ומחשבותיי עימו ועם בני משפחתו כאשר מקודמות יוזמות הנוגדות את הכיוון שעליו הם מתאמצים בדמים רבים.

ו. אנו בימים מורכבים עד להחלפת השלטון בארה"ב. טראמפ כבר הצהיר שהגיהינם ייפתח על החמאס אם לא ישוחררו חטופינו עד כניסתו לתפקיד. דרושים הרבה אורך רוח, גבורה והחזקת עמדה. **בעת הזאת אסור לנו לפעול בשום צורה שתחליש את הרוח הלאומית הדרושה להנהגה ולנו, למען ניצחון במלחמה ועל ידי כך גם שחרור בנינו.**

ז. לסיום, לאחרונה שוחחתי עם פקודים שלי לשעבר מהסיפור בסעיף הראשון, שלא הבינו בזמנו מדוע לא להתנדב עם קשישים, או להשתתף ביוזמות אזרחיות חינוכיות כאלו ואחרות. **"רק בעזה תחת אש הבנו למה התכוונת", אמרו.**

בתפילה לניצחון המוחלט על אויבינו ועל ידי כך השבת כל חטופינו.

”
**לבני משפחות החטופים מכל הסוגים והמינים יש
לנו 100 אחוזי אמפטיה כנים. אבל ממש לא
לגיטימציה לפעולה המקדמת עסקה חסרת אחריות
ברוח "מטה משפחות החטופים"**

